

og lykkeligere Livsvilkaar og for en bedre Fortjeneste. Man vilde derved piske Arbejderne over i Socialismens Lejr, og skrev han til Slut: „jeg indser heller ikke Berettigelsen af at tale om Landbruget som det bærende Erhverv, naar en Mand ved at lægge sine Evner og sin Arbejdskraft i 10 Timer om Dagen ikke kan faa det nødvendige til Livets Underhold“.

Der er ingen Grund til at bebrejde disse Mennesker Mangel paa Sparsommelighed. Men jeg ser undertiden, at man siger: Naar disse Mennesker ikke er kommet længere, end Tilfældet er, saa er det, fordi de ikke er arbejdsomme og flittige nok og ikke lægger noget til Side; enhver, der kan og vil arbejde, gaar med Marskalstaven i Tornystret og kan faa en Gaard; naar blot de vil være flittige og lægge noget til Side, kan enhver saa frem her i Livet. Jeg har hørt denne Tale fra adskillige Gaardejeres Side, men jeg maa sige, at paa de Egne, hvor jeg er kommet, har jeg ikke set saa mange, der har slidt sig en Gaard til. Jeg har set betydelig flere, der enten har giftet sig en Gaard til eller har arvet den. Nogle har været saa heldige at arve Gaarden og senere giftet sig en Del Penge til. De, som har gjort det sidste, er for Resten de værste til at raabe op om, at enhver gaar med Marskalstaven i Tornystret og kan naa frem, naar blot de lægger noget til Side.

Det ærede Medlem sagde, at Tjenestemændene optraadte ensidigt i deres Lønkrav. Der kommer det ærede Medlem i Konflikt baade med den højtærede Statsminister og med den højtærede Trafikminister, der begge her fra denne Talerstol Gang paa Gang har hævdet, at Tjenestemændene altid har stillet sig velvilligt og forekommende i enhver Forhandling, og de takkede netop Tjenestemændene for de Samfundshensyn, de saaledes har vist.

Jeg skal citere en enkelt Udtalelse af det ærede Medlem; den staar paa Sp. 468. Der siger det ærede Medlem: „Sagen er nemlig den, at den Lønningsnorm, som Staten fastsætter, tillige bliver normgivende for saa at sige alle Lønninger herhjemme. Kommunerne fastsætter deres Lønninger i Forhold til Staten, og de private Erhvervsvirksomheder maa i Virkeligheden gøre det samme, lige fra Lønningerne for de fastlønnede Funktionærer indenfor Aktieselskaber og Andelsforetagender og til Lønningerne for de tariflønnede Arbejdere i Haandværk og Industri“. Jeg vil nu hævde, at det modsatte er Tilfældet, at det ikke har været Staten, der har været den førende paa Lønningsomraadet. Nej, det har været

Arbejderne, der i Kraft af deres Organisationer ude omkring i de private Erhverv har formaaet ved et godt og ihærdigt Arbejde at sætte Lønningerne for det private Arbejde i Vejret, og Staten er kommet i anden Række. Vi skal ikke diskutere den Ság, om den ene eller den anden Følgeorden er den rigtige; jeg vil blot ud fra denne Betragtning fastslaa, at alle, der lever af Pengeløn, har fælles Interesser. Det er det, jeg har hævdet Gang paa Gang, og jeg er glad ved den Tilslutning, jeg paa dette Omraade har faaet fra det ærede Medlem. Jeg er ganske sikker paa, at den Dag, da alle pengelønnede forstaaer, at de har samme Interesser, Tjenestemænd og alle de, der lever af deres eget personlige Arbejde, og som ikke har andet at falde tilbage paa end deres Hænders Gerning, saavel som alle de, der lever af Aandens Gerning og ikke har andet at leve af end det Udbytte, de derved kan forskaaffe sig, kort sagt alle Lønarbejdere, enten de staar i Statens eller i det private Erhvervs Tjeneste, og den Dag, de konsekvent vil handle derefter, saa vil de kunne rejse et virksomt Bolværk imod den Tendens, der er indenfor Venstre til at trykke Tjenestemændenes Levevilkaar ned under det, der er rimeligt og ret.

Jeg kunde ønske at henvende nogle Ord til den højtærede Justitsminister. Den 3. Oktober blev der i Landstinget forelagt et Lovforslag om Apotekervæsenet. Jeg ser, at dette Lovforslag har været til Drøftelse i det høje Landsting i Gaar. I Egenkab af Formand for det kommunale Sygehus i Nyborg og som mangeaarigt Medlem af Statsbanernes Sygekasse har jeg haft Lejlighed til at stifte Bekendtskab med de ganske ublu og urimelige Apotekerpriser, der findes i dette Land. Det er saa meget mere beklageligt, at Apotekerpriserne er saa høje, fordi disse ublu Priser rammer Befolkningen paa et Tidspunkt, da dens økonomiske Bæreevne paa Grund af Sygdom er sat betydeligt ned. Jeg kunde nævne den højtærede Justitsminister over 20 Eksempler paa, hvilken meningsløs Forskel der er paa Recepturaktster og Haandkøbstakster paa Apotekerne. Jeg skal nævne et Eksempel, jeg personlig har oplevet for ikke længe siden. Jeg vilde købe 500 g Oxydol. Det kostede paa Recept 4 Kr. 60 Ø. Jeg sendte det tilbage og sagde, at jeg ikke vilde give den Pris, men jeg mærkede forinden Flasken oppe i Proppen med et Kryds, saa sendte jeg Bud paa Apoteket et Kvarter efter og fik den samme Flaske for 2 Kr. 55 Ø. Det vil